

Arrest

**nr. 64 907 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 februari 2011 ingetrokken.

Op 4 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 april 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.08.2010 werd ingediend door :

B., S. (R.R.: 000)

geboren te (...)

+ kinderen

U., C. geboren op 25.10.2002

U., T. geboren op 22.03.2004

Allen: nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Het feit dat verzoekster duurzame banden in België zou hebben opgebouwd en de Nederlandse taal zou spreken en hiertoe de nodige cursussen zou hebben gevolgd, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsformulier dd. 01.09.2009, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het loutere feit geïntegreerd te zijn, vormt op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene vroeg op 08.01.2008 in België asiel aan. Aangezien betrokkene op 29.11.2007 reeds een asielaanvraag had ingediend te Polen, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan voornoemd land op 17.01.2008. De Poolse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 30.01.2008. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 15.07.2008 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten (haar betekend op 18.07.2008) waardoor haar asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene diende zich binnen de 5 dagen aan te bieden bij de Poolse autoriteiten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. In februari 2009 keerde verzoekster terug naar Tsjetsjenië, om vervolgens dd. 02.06.2009 wederom in België asiel aan te vragen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2010 met de beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zes maanden bij de eerste procedure en iets meer dan elf maanden bij de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (dat betrokkene in geen enkel land over een niet precaire verblijfstitel zou beschikken; dat de aanvraag 9ter en de beroepsprocedure tegen de beslissing 13 quinquies beide nog hangend zouden zijn bij respectievelijk de Dienst Vreemdelingenzaken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dat verzoekster sinds 15.07.2010 wettelijk samenwonend is met de heer S.T. K. (21.10.1976 te G.) wat wordt gestaafd met een verklaring wettelijke samenwoning, dat de heer S. erkend vluchteling is in België wat wordt gestaafd met de verblijfstitel van de heer S., dat zij een duurzame liefdesrelatie hebben opgebouwd en zij samen met haar kinderen en partner op hetzelfde adres woont en haar verwijzing dienaangaande naar artikel 8 van het EVRM en haar verwijzing naar artikel 3 van het EVRM) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde.

Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt.

Het feit dat verzoekster haar aanvraag 9ter nog hangend is en dat zij in het bezit is van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. heeft geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

De advocaat haalt tevens aan dat de beroepsprocedure tegen de beslissing 13 quinquies nog hangend is. Deze procedure werd echter door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten dd. 05.10.2010.

Betrokkene haalt aan dat zij sinds 15.07.2010 wettelijk samenwonend is met de heer S., T. K. (21.10.1976 te G.), dat de heer S. erkend vluchteling is in België, dat zij een duurzame liefdesrelatie hebben opgebouwd en zij samen met haar kinderen en partner op hetzelfde adres woont en ze verwijst dienaangaande naar artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15.12.1980 kan indienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden."

In de nota met opmerkingen en in het verzoekschrift wordt vermeld dat verzoekster op 26 november 2010 gehuwd is te Oudenaarde met de heer S.T.K., erkend vluchteling in België.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster (en haar kinderen) mede te delen dat de verblijfsaanvraag niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing suggereert dat de verzoekster via een aanvraag overeenkomstig art. 40 Vreemdelingenwet een verblijfsrecht zou kunnen bekomen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de verzoekster niet aantoont dat zij geen verblijfsrecht zou kunnen bekomen via dit artikel.

!! De verzoekster begrijpt dit eerlijk gezegd niet !!

!! De Dienst Vreemdelingenzaken zou toch beter dan welke overheidsinstantie ook, moeten weten dat de verzoekster noch op basis van de wettelijke samenwoning, noch op basis van het huwelijk een verblijfsrecht kan bekomen OMDAT DE HEER S. IMMERS GEEN EU-BURGER OF GELIJKGESTELDE BURGER IS !!

De verzoekster had de elektronische verblijfskaart van dhr. S. als stavend stuk toegevoegd (zie stuk met nr. 5). Uit dit stuk blijkt ontegensprekelijk het verblijfsrecht van dhr. S. en blijkt eveneens dat hij geen EU-burger of gelijkgestelde burger is.

Meer nog, de verzoekster kan zelfs niet eens een aanvraag in dienen overeenkomstig dit gesuggereerde artikel 40 Vreemdelingenwet. De Stad Oudenaarde zou de aanvraag aan de loketten onmiddellijk weigeren in overweging te nemen omdat er niet aan de formele voorwaarden voldaan is.

4.3.

Ter illustratie van de bizarre redenering die de Dienst Vreemdelingenzaken er in deze bestreden beslissing op nahield, zo kan de Dienst Vreemdelingenzaken misschien in een volgende beslissing motiveren dat de verzoekster niet heeft aangetoond waarom zij niet in aanmerking komt voor de Belgische nationaliteit.

4.4.

De bestreden beslissing houdt dan ook een ernstige tekortkoming in op de motiveringsverplichting en de verplichting om bij het nemen van een administratieve beslissing rekening te houden met alle feitelijke elementen die ter beschikking waren.

Deze schendingen volstaan ruimschoots om de vernietiging te rechtvaardigen.

Eveneens wenst de verzoekster op te merken dat het negeren van de wettelijke samenwoning, thans het huwelijk eveneens een schending uitmaakt van het artikel 8 van het E.V.R.M. dat het respect voor het gezinsleven en het privé-leven inhoudt.

Bovendien houdt een nieuwe weigering van het verblijfsrecht in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, na een eerdere intrekking door de Dienst Vreemdelingenzaken van een weigeringsbeslissing (zie zaak RvV 66.663 / II), een vernederende behandeling in.

Hoewel de verzoekster ernstige redenen heeft om een verblijfsrecht aan te vragen (zie de bestaande en bewezen gezinscel), botst zij telkens weer op weigeringen die niet gefundeerd zijn."

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen. Er wordt immers geduid dat het loutere feit geïntegreerd te zijn op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie vormt; de duur van de asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd; zij geen bewijzen voorlegt van haar bewering dat zij in geen enkel derde land over een niet precaire verblijfstitel kan beschikken; dat de ontvankelijk verklaring van de aanvraag om medische redenen geen reden is om haar een verblijfsrecht toe te kennen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zij met betrekking tot haar duurzame relatie een aanvraag gezinshereniging dient in te dienen en dat zij geen begin van bewijs aanbrengt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Deze motivering van de bestreden beslissing stelt verzoekster in staat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen te kennen en haar rechten ten volle te laten gelden. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster verder stelt dat geen draagkrachtige motieven aan de administratieve rechtshandeling ten grondslag liggen, dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd en inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient immers te benadrukken dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze wetsbepaling volgt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf. *In casu* is de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Verzoekster begrijpt het motief in de bestreden beslissing niet waar wordt gesteld dat zij een aanvraag gezinshereniging kan indienen volgens artikel 40 van de Vreemdelingenwet terwijl de persoon met wie zij samenleeft (en intussen getrouwd is) een erkend vluchteling is en geen EU-burger of gelijkgestelde. Verweerder heeft aldus geen rekening gehouden met alle feitelijke elementen van haar dossier.

In de nota met opmerkingen bevestigt verweerder dat de vermelding van artikel 40 van de Vreemdelingenwet foutief is aangezien haar partner geen EU-burger is en stelt verder *“Het advies in de bestreden beslissing is in die zin ongelukkig, daar een verwijzing naar art. 10 correcter zou zijn geweest. Echter, waar deze motivering in wezen op neerkomt, is dat de wettelijke samenwoning –en ondertussen het huwelijk- met de heer S. geen grond voor regularisatie op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 vormt en dat er daarentegen een alternatieve procedure in de wet van 15 december 1980 aanwezig is, die hierin voorziet. Het komt verzoekende partij toe zich te beroepen op de geijkte procedures.”*

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde reden voor regularisatie, met name haar relatie met S. het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan dat zij sinds 15.07.2010 wettelijk samenwonend is met de heer S., T. K. (21.10.1976 te Gikalo), dat de heer S. erkend vluchteling is in België, dat zij een duurzame liefdesrelatie hebben opgebouwd en zij samen met haar kinderen en partner op hetzelfde adres woont en ze verwijst dienaangaande naar artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15.12.1980 kan indienen.”*

In tegenstelling tot verzoeksters bewering heeft verweerder aldus wel degelijk rekening gehouden met *“alle feitelijke elementen”* van het dossier, met name haar relatie met een erkend vluchteling. Verweerder motiveert dat dit element geen aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu zij hiervoor een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Waar zij kritiek uit op de niet correcte vermelding van artikel 40 van de Vreemdelingenwet toont zij met haar grief niet aan welk belang zij heeft. De beslissing betreft immers een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en betreft geen aanvraag gezinshereniging. Waar in de bestreden beslissing met betrekking tot de aanvraag 9bis voor wat haar duurzame relatie betreft, wordt verwezen naar de geëigende procedure, met name de aanvraag gezinshereniging, toont zij niet aan dat het oordeel kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat de vermelding van artikel 40 in plaats van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een materiële vergissing betreft. Verzoekster kan bezwaarlijk beweren niet te begrijpen dat zij geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan bekomen om reden van haar duurzame relatie nu zij hiervoor een aanvraag gezinshereniging dient in te dienen. Verzoekster betwist het bestaan van een geëigende procedure voor gezinshereniging voorzien in de Vreemdelingenwet niet. Verzoekster toont haar belang in haar grief bijgevolg niet aan.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat verweerder haar wettelijke samenwoning, thans huwelijk negeert.

In de mate verzoekster doelt op een eventuele scheiding van haar echtgenoot wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoekster toont niet aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing zal worden gescheiden van haar echtgenoot en toont bijgevolg geen schending van recht op een gezinsleven aan.

Verzoekster stelt dat de 'nieuwe beslissing tot weigering van haar verblijfsrecht' na de intrekking van de vorige weigeringsbeslissing een vernederende behandeling uitmaakt.

Vooreerst merkt de Raad op dat *in casu* geen 'weigeringsbeslissing van haar verblijfsrecht' voor ligt doch wel een ongegrondverklaring van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekster zet niet uiteen waaruit haar 'vernedering' bestaat nu de vorige beslissing die ingetrokken werd eveneens een ongegrondverklaring van haar aanvraag om machtiging tot verblijf betrof. Bovendien kan het loutere feit van intrekking van een vorige beslissing niet het recht inhouden om te worden geregulariseerd.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de overige aangehaalde artikelen en beginselen zou hebben geschonden.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN